Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

11. července 2014*

„Státní podpory — Služba veřejnoprávního vysílání — Podpora, kterou hodlá Španělsko provést ve prospěch RTVE — Změna systému financování — Nahrazení příjmů z reklamy novými daněmi ukládanými televizním vysílacím subjektům a telekomunikačním operátorům — Rozhodnutí, kterým se podpora prohlašuje za slučitelnou s vnitřním trhem — Daňové opatření představující způsob financování podpory — Existence vztahu nezbytného určení mezi daní a podporou — Přímý vliv výnosu z daně na výši podpory — Přiměřenost“

Ve věci T-533/10,

DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, se sídlem v Tres Cantos (Španělsko), zastoupená H. Brokelmannem a M. Ganinem, advokáty,

žalobkyně,

podporovaná

Telefónica de España, SA, se sídlem v Madridu (Španělsko),

Telefónica Móviles España, SA, se sídlem v Madridu,

zastoupenými F. Gonzálezem Díazem a F. Salernem, advokáty,

vedlejšími účastnicemi řízení,

proti

Evropské komisi, zastoupené G. Valero Jordanem a C. Urracou Caviedesem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Španělským královstvím, původně zastoupeným J. Rodríguezem Cárcamonem a M. Muñozem Pérezem, poté Muñozem Pérezem, poté S. Centeno Huerta a N. Díaz Abad, poté Díaz Abad a konečně M. Sampolem Pucurullem, abogados del Estado,

a

* Jednací jazyk: španělština.

společností **Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE),** se sídlem v Madridu, zastoupenou A. Martínezem Sánchezem a J. Rodríguezem Ordóñezem, advokáty,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2011/1/EU ze dne 20. července 2010 o režimu podpory C 38/09 (ex NN 58/09), který hodlá Španělsko provést ve prospěch podniku Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (Úř. věst. 2011, L 1, s. 9),

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení O. Czúcz (zpravodaj), předseda, I. Labucka a D. Gratsias, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: T. Weiler, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. října 2013,

vydává tento

Rozsudek

1 Projednávanou žalobou se žalobkyně DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA domáhá zrušení rozhodnutí Komise 2011/1/EU ze dne 20. července 2010 o režimu podpory C 38/09 (ex NN 58/09), který hodlá Španělsko provést ve prospěch podniku Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (Úř. věst. 2011, L 1, s. 9, dále jen „napadené rozhodnutí“). V tomto rozhodnutí Komise konstatovala, že systém financování Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), změněný Španělským královstvím Ley 8/2009, de 28 de agosto, de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (zákon č. 8/2009 ze dne 28. srpna 2009 o financování RTVE, BOE č. 210, ze dne 31. srpna 2009, s. 74003, dále jen „zákon č. 8/2009“), kterým se mění Ley 17/2006, de 5 de junio, de la radio y la televisión de titularidad estatal (zákon č. 17/2006 ze dne 5. června 2006 o veřejnoprávním rozhlasovém a televizním vysílání, BOE č. 134, ze dne 6. června 2006, s. 21270, dále jen „zákon č. 17/2006“), je slučitelný s vnitřním trhem ve smyslu čl. 106 odst. 2 SFEU.

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí

2 Žalobkyně je společností, která se na španělském trhu specializuje na správu a provoz placené platformy satelitní digitální televize (Digital +), jakož i na vývoj tematických kanálů.

3 RTVE je španělským veřejnoprávním rozhlasovým a televizním vysílacím subjektem, který byl zákonem č. 17/2006 pověřen poskytováním veřejné služby v těchto oblastech.

4 Zákon č. 17/2006 stanovil režim smíšeného financování RTVE. Podle tohoto zákona měla RTVE k dispozici příjmy pocházející z její obchodní činnosti, zejména z prodeje reklamního prostoru. Kromě toho dostávala od Španělska vyrovnání za plnění úlohy veřejné služby. Tento systém financování (dále jen „existující režim financování RTVE“) schválila Komise Evropských společenství ve svých rozhodnutích C (2005) 1163 final ze dne 20. dubna 2005 o státní podpoře ve prospěch RTVE (E 8/05) (shrnutí v Úř. věst. 2006, C 239, s. 17) a C (2007) 641 final ze dne 7. března 2007 o financování opatření na snížení počtu zaměstnanců v RTVE (NN 8/07) (shrnutí v Úř. věst. 2007, C 109, s. 2).

5 Dne 22. června 2009 byla Komisi podána stížnost týkající se návrhu zákona, který vedl k zákonu č. 8/2009. Dne 5. srpna 2009 Komise požádala Španělské království, aby jí poskytlo informace o tomto návrhu zákona.

6 Zákon č. 8/2009, který vstoupil v platnost dne 1. září 2009, změnil existující režim financování RTVE.

7 Zákon č. 8/2009 v první řadě stanovil, že koncem roku 2009 přestanou být zdrojem příjmů pro RTVE reklama, teleshopping, sponzoring nebo služby s placeným přístupem. Jediné příjmy z podnikatelské činnosti, které bude RTVE nadále používat po tomto datu, jsou příjmy pocházející z poskytování služeb třetím osobám, jakož i prodej vlastní produkce [čl. 2 odst. 1 písm. e) zákona č. 8/2009]. Tyto příjmy tvořily přibližně 25 milionů eur (bod 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

8 Dále za účelem kompenzace ztráty ostatních příjmů z podnikatelské činnosti zákon č. 8/2009 ve svém čl. 2 odst. 1 písm. b) až d) a ve svých článcích 4 až 6 zavedl nebo změnil tři následující daňová opatření:

— novou daň ve výši 3 % z příjmů provozovatelů bezplatného televizního vysílání a ve výši 1,5 % z příjmů provozovatelů placeného televizního vysílání usazených ve Španělsku; příspěvek z této daně do rozpočtu RTVE nemůže přesáhnout 15 % (pokud jde o volně přístupné televizní vysílání) a 20 % (pokud jde o placené televizní vysílání) z celkové roční podpory určené RTVE a veškeré zbývající daňové příjmy se zahrnou do souhrnného španělského státního rozpočtu [čl. 2 odst. 1 písm. d) a článek 6 zákona č. 8/2009];

— novou daň ve výši 0,9 % z hrubých provozních příjmů (vyjma příjmů získaných na dotčeném velkoobchodním trhu) provozovatelů telekomunikačních služeb usazených ve Španělsku a zapsaných do registru provozovatelů rady pro trh s telekomunikacemi, kteří mají zeměpisné pokrytí na celém území španělského státu nebo na území více než jednoho autonomního společenství a poskytují audiovizuální služby nebo jakoukoli jinou službu zahrnující reklamu, pro jakoukoli z následujících služeb: služba pevných telefonních linek, služba mobilních telefonních linek a přístupu k internetu; tento příspěvek nemůže přesáhnout 25 % z celkové roční podpory určené RTVE a veškeré daňové příjmy přesahující toto procento se zahrnou do souhrnného španělského státního rozpočtu [čl. 2 odst. 1 písm. c) a článek 5 zákona č. 8/2009];

— procentní podíl ve výši 80 % do maximální částky 330 milionů eur z výnosu již existující daně za využívání rádiového spektra, přičemž zbývající částka se zahrne do souhrnného španělského státního rozpočtu a tento procentní podíl může být měněn v souladu se zákony týkajícími se souhrnného španělského státního rozpočtu [čl. 2 odst. 1 písm. b) a článek 4 zákona č. 8/2009].

9 Kromě toho bylo zachováno vyrovnání za plnění závazků veřejné služby stanovené zákonem č. 17/2006 [čl. 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 8/2009]. Kdyby tak výše uvedené zdroje financování [a některé další méně významné zdroje stanovené v čl. 2 odst. 1 písm. f) až i) zákona č. 8/2009] nestačily k pokrytí všech nákladů RTVE na plnění závazků veřejné služby, španělský stát je na základě čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 a článku 33 zákona č. 17/2006 povinen tento deficit pokrýt. Systém smíšeného financování RTVE se tedy přeměnil na systém téměř výlučně veřejného financování (dále jen „režim téměř výlučně veřejného financování“).

10 Konečně čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2009 stanovil horní hranici příjmů RTVE. Pro dva roky 2010 a 2011 nemohla celková výše uvedených ročních příjmů přesáhnout 1 200 milionů eur za každý rok, což odpovídalo rovněž horní hranici jejích výdajů pro každý z těchto hospodářských roků. Pro tři roky 2012 až 2014 bylo stanoveno maximální zvýšení této částky o 1 % a pro následující roky zvýšení v závislosti na roční změně indexu spotřebitelských cen.

11 Zákon č. 8/2009 změnil rovněž definici úlohy veřejné služby rozhlasového vysílání, kterou byla RTVE pověřena. Zejména stanovil další povinnosti RTVE týkající se programů pro děti. Kromě toho omezil nabývání práv na vysílání sportovních událostí, jakož i vysílání filmů vyrobených významnými mezinárodními filmovými produkčními společnostmi v hlavním vysílacím čase.

12 Dne 2. prosince 2009 Komise oznámila Španělskému království své rozhodnutí zahájit řízení podle článku 108 SFEU týkající se změny režimu financování RTVE (dále jen „rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení“) (shrnutí v Úř. věst. 2010, C 8, s. 31). Komise vyzvala zúčastněné strany k předložení připomínek k dotčenému opatření.

13 Dne 18. března 2010 Komise zahájila řízení o nesplnění povinnosti státem podle článku 258 SFEU, neboť měla za to, že daň uvalená na elektronické komunikace je v rozporu s článkem 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES ze dne 7. března 2002 o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací („autorizační“ směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 21). Dne 30. září 2010 Komise v odůvodněném stanovisku vyzvala Španělské království, aby tuto daň zrušilo z důvodu její neslučitelnosti s uvedenou směrnicí.

14 Dne 20. července 2010 Komise přijala napadené rozhodnutí, v němž prohlásila, že změna systému financování RTVE stanovená zákonem č. 8/2009 je slučitelná s vnitřním trhem ve smyslu čl. 106 odst. 2 SFEU. Vycházela zejména z toho, že tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009 nejsou nedílnou součástí nových prvků podpory stanovených tímto zákonem, a že tedy případná neslučitelnost těchto daňových opatření s autorizační směrnicí neovlivňuje přezkum jeho slučitelnosti s vnitřním trhem. Kromě toho měla za to, že změněný finanční režim RTVE je v souladu s čl. 106 odst. 2 SFEU, neboť je přiměřený.

Řízení před Tribunálem

15 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 24. listopadu 2010 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

16 Dvěma samostatnými podáními došlými kanceláři Tribunálu téhož dne žalobkyně požádala o odklad vykonatelnosti napadeného rozhodnutí podle článku 278 SFEU, a dále o projednání věci ve zrychleném řízení na základě článku 76a jednacího řádu Tribunálu.

17 Návrh na projednání věci ve zrychleném řízení byl zamítnut rozhodnutím Tribunálu ze dne 18. ledna 2011.

18 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 15. února 2011 podalo Španělské království návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastník na podporu Komise.

19 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 16. února 2011 podala společnost RTVE návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu Komise.

20 Usneseními ze dne 21. a 23. března 2011 byl Španělskému království a společnosti RTVE povolen vstup do řízení jako vedlejším účastníkům řízení na podporu návrhových žádání Komise.

21 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 22. března 2011 podaly společnosti Telefónica de España, SA a Telefónica Móviles España, SA návrh na vstup do tohoto řízení jako vedlejší účastnice na podporu žalobkyně.

22 Usnesením ze dne 28. června 2011 byl společnostem Telefónica de España a Telefónica Móviles España povolen vstup do řízení jako vedlejším účastnicím řízení na podporu návrhových žádání žalobkyně.

23 Usnesením předsedy Tribunálu ze dne 9. června 2011 byl zamítnut návrh na předběžné opatření, přičemž rozhodnutí o nákladech tohoto řízení bylo odloženo na později.

24 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (třetí senát) o zahájení ústní části řízení. Na jednání konaném dne 15. října 2013 byly vyslechnuty řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu.

25 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů tohoto řízení;

— uložil RTVE náhradu nákladů řízení;

— uložil Španělskému království náhradu nákladů řízení.

26 Telefónica de España a Telefónica Móviles España navrhují, aby Tribunál:

— vyhověl návrhovým žádáním žalobkyně, a v důsledku toho zrušil napadené rozhodnutí;

— v každém případě uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

27 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— prohlásil žalobu za částečně nepřípustnou;

— v každém případě zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení;

— uložil společnostem Telefónica de España a Telefónica Móviles España náhradu nákladů řízení.

28 Španělské království a RTVE navrhují, aby Tribunál:

— prohlásil žalobu za částečně nepřípustnou;

— v každém případě žalobu zamítl;

— v každém případě uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

29 Žaloba je založena na třech žalobních důvodech vycházejících zaprvé z pochybení, pokud jde o pojem podpory, zadruhé z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU a zatřetí z porušení článků 49 SFEU a 63 SFEU.

1. *K přípustnosti žaloby*

30 Španělské království tvrdí, že žaloba je nepřípustná, neboť žalobkyně není aktivně legitimovaná. Její žaloba se týká opodstatněnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně tedy musí být osobně dotčena napadeným rozhodnutím. Její postavení na trhu však není zákonem č. 8/2009 podstatně dotčeno.

31 Kromě toho Komise, podporovaná Španělským královstvím a společností RTVE, uplatňuje, že žaloba je částečně nepřípustná. Žalobkyně má právní zájem na podání žaloby na neplatnost, pouze pokud jde o části napadeného rozhodnutí, které souvisejí s příspěvky, které musí uhradit, a sice příspěvky, které musí uhradit jako provozovatel placené satelitní televize. Naproti tomu nemá právní zájem na tom, aby se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se týká příspěvků, které by musela

platit v každém případě, bez ohledu na jejich určení, a dále příspěvků, které platit nemusí. Každý z příspěvků stanovených v článcích 4 až 6 zákona č. 8/2009 je oddělitelný od ostatních příspěvků. Zrušení jednoho z nich tedy nemá vliv na ostatní příspěvky.

32 Žalobkyně s těmito argumenty nesouhlasí.

33 V této souvislosti stačí připomenout, že soud Evropské unie je oprávněn posoudit, zda řádný výkon spravedlnosti za okolností projednávaného případu odůvodňuje zamítnutí žaloby ve věci samé bez předcházejícího rozhodnutí o námitce nepřípustnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. února 2002, Rada v. Boehringer, C-23/00 P, Recueil, s. I-1873, body 51 a 52).

34 Za okolností projednávaného případu má Tribunál za to, že v zájmu hospodárnosti řízení je třeba nejdříve zkoumat návrh na zrušení uplatněný žalobkyní, aniž předtím rozhodne o námitce nepřípustnosti, a to proto, že tato žaloba je v každém případě a z důvodů uvedených níže neopodstatněná.

2. *K věci samé*

35 Nejprve je třeba přezkoumat první žalobní důvod vycházející z pochybení, pokud jde o pojem podpory, poté třetí žalobní důvod vycházející z porušení článků 49 SFEU a 64 SFEU a konečně druhý žalobní důvod vycházející z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU.

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nerespektování pojmu podpory ve smyslu článku 107 SFEU, pokud jde o oddělitelnost třech daňových opatření zavedených nebo změněných zákonem č. 8/2009

36 První žalobní důvod se týká důvodů uvedených v bodech 61 až 66 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých Komise konstatovala, že tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009 nejsou nedílnou součástí opatření podpory zavedeného tímto zákonem.

37 V bodě 61 odůvodnění Komise uvedla, že podle zákona č. 8/2009 souvisí přechod od režimu smíšeného financování RTVE k režimu téměř výlučně veřejného financování se zavedením nebo úpravou třech daňových opatření, jejichž cílem je obstarat nezbytné příjmy. V bodě 62 odůvodnění připomněla, že v případě, že daň je nedílnou součástí podpory, musí zohlednit způsob financování podpory a může prohlásit režim podpory za slučitelný s vnitřním trhem pouze tehdy, pokud je režim podpory v souladu s unijním právem. V bodě 63 odůvodnění uvedla, že aby mohla být daň považována za nedílnou součást opatření podpory, musí existovat vztah závazného určení mezi dotčenou daní a dotčenou podporou v tom smyslu, že výnos z daně je nezbytně určen k financování podpory a přímo ovlivňuje její výši.

38 V bodě 64 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že výše podpory pro RTVE se určuje tak, že se zohlední pouze potřeby financování RTVE a odhadované čisté náklady na plnění služby veřejnoprávního vysílání. Financování poskytované RTVE je v praxi a podle zákona nezávislé na příjmech pocházejících z daní, neboť se odvíjí výlučně od čistých nákladů na plnění závazku veřejné služby. Celkové plánované financování veřejné služby RTVE se neodvíjí od výše zvláštních daňových příjmů, ale v každém případě je čerpáno ze souhrnného španělského státního rozpočtu. V této souvislosti Komise konstatovala, že výnos z daní, který je určen k financování RTVE, nemůže přesáhnout čisté náklady na plnění veřejné služby a že veškeré příjmy, které je překročí, se opět vloží do souhrnného státního rozpočtu. Dále uvedla, že pokud by čisté náklady na plnění závazku veřejné služby byly ve srovnání s příjmy pocházejícími z daní vyšší, rozdíl by se pokryl příspěvkem z tohoto souhrnného státního rozpočtu. Větší či menší výnosy z daní plánované částky nijak nezmění. Pokud

by výnos z nových fiskálních zdrojů nepostačoval k pokrytí schodku ve financování zapříčiněného odstraněním reklamy, nezbytné prostředky by se v souladu s článkem 33 zákona č. 17/2006 získaly z tohoto souhrnného státního rozpočtu.

39 Kromě toho v bodě odůvodnění 65 napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že skutečnost, že v důvodové zprávě i samotném zákonu č. 8/2009 se zmiňuje vztah mezi daněmi a účelem, za kterým se zavádějí, na tomto závěru nic nemění. V textu uvedeného zákona není povaha vztahu mezi daněmi a podporou definována.

40 Konečně v bodě 66 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise učinila závěr, že tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009 nejsou nedílnou součástí podpory a jejich nesoulad s autorizační směrnicí nemá vliv na její rozhodnutí o slučitelnosti opatření podpory s vnitřním trhem.

41 Žalobkyně, jakož i Telefónica de España a Telefónica Móviles España mají za to, že tento závěr Komise je nesprávný. Tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009, a zejména opatření stanovené v článku 6 uvedeného zákona jsou nedílnou součástí prvků podpory zavedených tímto zákonem. V napadeném rozhodnutí tedy Komise měla přezkoumat slučitelnost tří nových daňových opatření s unijním právem.

42 Tento žalobní důvod se člení na tři části. Zaprvé žalobkyně, jakož i Telefónica de España a Telefónica Móviles España uvádí, že Komise dostatečně nezohlednila vztah mezi třemi daňovými opatřeními zavedenými nebo upravenými zákonem č. 8/2009 a prvky podpory zavedenými tímto zákonem. Zadruhé žalobkyně tvrdí, že v projednávaném případě vyplývá neoddělitelná povaha prvků podpory a daňových opatření i z toho, že se konkurenční výhoda RTVE ve vztahu ke konkurenčním podnikům, které musejí platit daně, zvětšuje v závislosti na vybraných částkách. Zatřetí se žalobkyně dovolává toho, že odůvodnění napadeného rozhodnutí si odporuje.

K první části vycházející z nedostatečného zohlednění vztahu mezi třemi daňovými opatřeními a prvky podpory

43 Žalobkyně uvádí, že na základě podmínek, které Komise přijala v napadeném rozhodnutí, a sice že výnos z daně musí být nezbytně určen k financování RTVE a musí mít vliv na výši podpory, měla Komise konstatovat, že daňové opatření stanovené v článku 6 zákona č. 8/2009 je nedílnou součástí podpory ve prospěch RTVE. Pokud jde o tuto daň, výše uvedené podmínky jsou splněny. V první řadě z čl. 6 odst. 8 uvedeného zákona vyplývá, že daň musí být nezbytně určena k financování RTVE. Stačí, aby část daně byla nedílnou součástí podpory. Dále na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, výběry daně stanovené v článku 6 tohoto zákona přímo ovlivňují výši podpory. Zaprvé výnos z této daně je vždy v celé výši určen k financování RTVE. Zadruhé z důvodové zprávy k dotčenému zákonu vyplývá, že pokud se zvýší příjmy provozovatelů, zvýší se i vybírané částky. Jelikož RTVE je konkurentem podniků, které musejí platit daň, čím vyšší je daň, tím větší je výhoda RTVE z důvodu placení daně jejími konkurenty. Zatřetí Komise se ve své praxi sama vyslovila ve prospěch neoddělitelnosti daní od opatření podpory.

44 Telefónica de España a Telefónica Móviles España tvrdí, že Komise použila nesprávná kritéria pro posouzení oddělitelnosti opatření podpory a jejího financování. Mají za to, že aby byl způsob financování nedílnou součástí podpory, stačí, aby byl daňový odvod stanovený pro financování podpory určen jejímu příjemci. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, není nezbytné, aby daňové opatření mělo přímý vliv na výši opatření podpory. V tomto případě se jedná jen o jednu z více indicií. Nejenže argumenty žalobkyně podle Telefónica de España a Telefónica Móviles España prokazují, že daňový odvod je určen příjemci, avšak vzájemnou závislost podpory a daně potvrzují i jiné skutečnosti. V tomto kontextu uvádějí, že RTVE si stěžovala, že neplacení soukromých provozovatelů nebo chybný výpočet jejich příspěvků jí způsobuje problém pokladní hotovosti a že španělský stát není s to pokrýt tento deficit prostředky ze souhrnného rozpočtu. Kromě toho

Telefónica de España a Telefónica Móviles España mají za to, že Komise, která sama konstatovala, že daň uložená telekomunikačním operátorům zákonem č. 8/2009 je v rozporu s unijním právem, měla prokázat, že se španělský stát zavázal financovat celý rozpočet RTVE v případě, že by daň byla protiprávní. Z tohoto zákona však vyplývá, že hospodářskou zátěž nesou soukromí provozovatelé. Zrušení odvodu by tedy mělo za následek ztrátu specifického zdroje financování podpory, což prokazuje vztah mezi podporou a daní.

45 Komise, podporovaná Španělským královstvím a RTVE, tyto argumenty popírá.

46 V této souvislosti je třeba nejprve připomenout podmínky, které musejí být splněny, aby způsob financování podpory mohl být považován za nedílnou součást této podpory, a to před zkoumáním, zda se v projednávaném případě Komise dopustila pochybení, pokud jde o použití těchto podmínek.

– K podmínkám, které musejí být splněny, aby způsob financování podpory mohl být považován za její nedílnou součást

47 V bodě 63 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise konstatovala, že aby mohl být způsob financování považován za nedílnou součást opatření podpory, výnos z dotčené daně zaprvé musí být nezbytně určen k financování podpory a zadruhé musí přímo ovlivňovat její výši.

48 V tomto kontextu je třeba připomenout, že Smlouva o EU přesně vymezuje hranice mezi pravidly uvedenými v článcích 107 SFEU až 109 SFEU týkajícími se státních podpor a pravidly uvedenými v článcích 116 SFEU a 117 SFEU týkajícími se narušení, jež vyplývají z rozdílů mezi právními a správními předpisy členských států, a zejména jejich daňovými předpisy (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 13. ledna 2005, Streekgewest, C-174/02, Sb. rozh. s. I-85, bod 24).

49 Z toho plyne, že daňová opatření, která slouží k financování opatření podpory, nespadají do působnosti ustanovení Smlouvy o FEU týkajících se státních podpor (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 13. ledna 2005, Pape, C-175/02, Sb. rozh. s. I-127, bod 14, a Streekgewest, bod 48 výše, bod 25).

50 Nicméně pokud daňová opatření představují způsob financování opatření podpory, takže jsou nedílnou součástí tohoto opatření, Komise nemůže oddělit přezkum podpory od účinků jejího způsobu financování, jelikož v takové situaci může neslučitelnost způsobu financování s unijním právem ovlivnit slučitelnost režimu podpory se společným trhem (rozsudky Pape, bod 49 výše, bod 14, a Streekgewest, bod 48 výše, bod 25).

51 Pokud jde o kritéria, která upravují otázku, zda jsou opatření podpory a její financování neoddělitelné, z judikatury Soudního dvora vyplývá, že na základě relevantní vnitrostátní právní úpravy musí existovat vztah závazného určení mezi dotčenou daní a dotčenou podporou v tom smyslu, že výnos z daně je nezbytně určen k financování podpory a přímo ovlivňuje její výši, a v důsledku toho i posouzení slučitelnosti této podpory se společným trhem (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. června 2006, Air Liquide Industries Belgium, C-393/04 a C-41/05, Sb. rozh. s. I-5293, bod 46, a ze dne 22. prosince 2008, Regie Networks, C-333/07, Sb. rozh. s. I-10807, bod 99).

52 Z této judikatury tedy vyplývá, že aby daň mohla být považována za nedílnou součást opatření podpory, musí nezbytně existovat závazné ustanovení vnitrostátního práva, které stanoví určení daně k financování podpory. Z toho plyne, že pokud takové ustanovení neexistuje, nelze mít za to, že daň je určena k opatření podpory, a nepředstavuje tedy jeden ze způsobů jejího financování. Kromě toho pouhá okolnost, že takové ustanovení existuje, sama o sobě nemůže představovat dostatečnou podmínku k prokázání, že daň je nedílnou součástí opatření podpory. Pokud takové ustanovení vnitrostátního práva existuje, je kromě toho třeba zkoumat, zda výnos z daně přímo ovlivňuje výši podpory.

53 Na rozdíl od toho, co tvrdí Telefónica de España a Telefónica Móviles España, k tomu, aby daň mohla být považována za nedílnou součást opatření podpory, tedy nestačí, aby byl její výnos nezbytně určen k financování podpory.

54 Pokud jde o judikaturu, které se Telefónica de España a Telefónica Móviles España dovolávají na podporu svých argumentů, je nutno konstatovat, že žádný z rozsudků, který zmiňují, nemůže podložit jejich tezi, podle které k prokázání, že způsob financování je nedílnou součástí opatření podpory, stačí dokázat, že odvod uskutečněný na základě daňového opatření je určen příjemci podpory.

55 V tomto kontextu se Telefónica de España a Telefónica Móviles España dovolávají skutečnosti, že v některých rozsudcích Soudní dvůr konstatoval, že musí existovat vztah závazného určení mezi daňovým opatřením a opatřením podpory, a že pokud takový vztah existuje, výnos z daňového opatření musí přímo ovlivňovat výši podpory.

56 Na rozdíl od toho, co tvrdí Telefónica de España a Telefónica Móviles España, však nelze z rozsudků, kterých se dovolávají (rozsudky Soudního dvora Streekgewest, bod 48 výše, bod 26; Pape, bod 49 výše, bod 15; ze dne 14. dubna 2005, AEM a AEM Torino, C-128/03 a C-129/03, Sb. rozh. s. I-2861, body 46 a 47, a ze dne 27. října 2005, Distribution Casino France a další, C-266/04 až C-270/04, C-276/04 a C-321/04 až C-325/04, Sb. rozh. s. I-9481, bod 40), dovodit, že přímý vliv daňového opatření na výši podpory není nezbytnou podmínkou, avšak je pouze jednou z indicií. Naopak v rozsudku Streekgewest, bod 48 výše (bod 28), Soudní dvůr zkoumal nejen, zda existuje vztah závazného určení mezi daňovým opatřením a opatřením podpory, avšak rovněž, zda výnos z uvedeného daňového opatření přímo ovlivňoval výši uvedeného opatření podpory.

57 Je rovněž třeba připomenout, že v rozsudcích, v nichž Soudní dvůr konstatoval neoddělitelný vztah mezi opatřením podpory a jejím financováním, aniž výslovně uvedl požadavek přímého vlivu daňového opatření na výši podpory (rozsudky Soudního dvora ze dne 21. října 2003, van Calster a další, C-261/01 a C-262/01, Recueil, s. I-12249, bod 55, a ze dne 27. listopadu 2003, Enirisorse, C-34/01 až C-38/01, Recueil, s. I-14243, bod 47), se jednalo o případy, ve kterých byla tato podmínka splněna.

58 Komise se tedy nedopustila nesprávného právního posouzení, když konstatovala, že k tomu, aby způsob financování mohl být považován za nedílnou součást opatření podpory, musí existovat vztah závazného určení mezi dotčenou daní a dotčenou podporou v tom smyslu, že výnos z daně je nezbytně určen k financování podpory a přímo ovlivňuje její výši.

59 Proto je třeba argumenty společností Telefónica de España a Telefónica Móviles España, které se týkají podmínek, které Komise přijala za tím účelem, aby mohla mít za to, že způsob financování podpory je její nedílnou součástí, odmítnout.

– K použití těchto podmínek

60 Přestože žalobkyně výslovně nezpochybňuje podmínky přijaté Komisí, tvrdí, že Komise měla učinit závěr, že pokud jde o daň stanovenou v článku 6 zákona č. 8/2009, byly splněny.

61 Telefónica de España a Telefónica Móviles España nejprve uvádějí argumenty, jejichž cílem je prokázat, že existuje vztah nezbytného určení mezi daňovými opatřeními zavedenými nebo upravenými zákonem č. 8/2009 a prvky podpory zavedenými tímto zákonem.

62 Jak bylo uvedeno v bodech 51 až 58 výše, k tomu, aby daňové opatření bylo nedílnou součástí podpory, nestačí, aby existoval vztah nezbytného určení mezi daňovým opatřením a opatřením podpory. Ještě je třeba prokázat přímý vliv daňového opatření na výši podpory.

63 V tomto kontextu Tribunál konstatuje nejen, že žalobkyně uvádí argumenty, jejichž cílem je prokázat přímý vliv tří daňových opatření zavedených nebo upravených zákonem č. 8/2009 na výši podpory, jejímž příjemcem je RTVE, ale že i některé z argumentů uváděných společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España mohou být chápány tak, že se týkají nejen podmínky související s existencí vztahu závazného určení mezi daňovým opatřením a financováním RTVE, ale rovněž podmínky související s důkazem přímého vlivu daňového opatření na výši podpory.

64 Je tudíž třeba v první řadě přezkoumat, zda argumenty uváděné žalobkyní, jakož i společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España, mohou zpochybnit závěr Komise, podle kterého výnos ze tří daňových opatření zavedených nebo upravených zákonem č. 8/2009 přímo neovlivňuje výši podpory určené společnosti RTVE.

65 K tomuto je třeba uvést, že podle zákona č. 8/2009 se výše podpory pro RTVE stanoví při zohlednění čistých nákladů na plnění úlohy služby veřejnoprávního vysílání, která jí byla svěřena. Výše podpory, kterou dostává, tedy nezávisí na výši odvodů uskutečněných na základě daňových opatření zavedených nebo upravených uvedeným zákonem.

66 Článek 33 zákona č. 17/2006, ve znění zákona č. 8/2009, totiž stanoví, že v případě, že příjmy, kterými disponuje RTVE, překročí náklady na plnění úlohy služby veřejnoprávního vysílání, přebytek bude přerozdělen. Pokud tento přebytek nepřekročí 10 % ročních rozpočtových nákladů RTVE, bude vložen do rezervního fondu, a pokud tuto hranici překročí, bude převeden do státního rozpočtu.

67 Pokud jde o finanční prostředky vložené do rezervního fondu, z článku 8 zákona č. 8/2009 vyplývá, že tento fond může být využíván pouze na základě výslovného povolení španělského ministerstva hospodářství a financí a že pokud není využíván po dobu čtyř let, musí sloužit ke snížení vyrovnání poskytovaných ze souhrnného rozpočtu Španělska. Nelze tedy mít za to, že finanční prostředky vložené do rezervního fondu přímo ovlivňují výši podpory určené RTVE.

68 Kromě toho čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2009 stanoví absolutní hranici pro příjmy RTVE, jež je stanovena na 1 200 milionů eur pro roky 2010 a 2011. Veškeré částky přesahující tuto hranici půjdou přímo do souhrnného rozpočtu Španělska.

69 Dále čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 stanoví, že v případě, že příjmy, kterými RTVE disponuje, nestačí k pokrytí nákladů na plnění úlohy služby veřejnoprávního vysílání, deficit se pokryje z příspěvků do souhrnného rozpočtu Španělska.

70 Komise tedy správně konstatovala, že výše odvodů uskutečněných na základě tří daňových opatření zavedených nebo upravených zákonem č. 8/2009 nemůže přímo ovlivnit výši podpory přijímané společností RTVE, jež byla stanovena v závislosti na čistých nákladech na poskytování služby veřejnoprávního vysílání.

71 Žádný z argumentů uváděných žalobkyní nebo společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España nemůže tento závěr zpochybnit.

72 Zaprvé na rozdíl od toho, co tvrdí Telefónica de España a Telefónica Móviles España, pouhá okolnost, že tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009 byla pojata jako vyrovnání ztráty příjmů z podnikatelské činnosti RTVE (viz bod 13 odůvodnění napadeného rozhodnutí), nestačí k prokázání, že způsob financování je nedílnou součástí opatření podpory. Soudní dvůr totiž již konstatoval, že tato okolnost sama o sobě nestačí k prokázání existence závazného vztahu mezi daní a daňovou výhodou (rozsudek Streekgewest, bod 48 výše, body 26 a 27).

73 Zadruhé Telefónica de España a Telefónica Móviles España uvádějí, že i když teoreticky taková povinnost existuje, v praxi není španělský stát s to doplnit rozpočet RTVE finančními prostředky pocházejícími ze souhrnného státního rozpočtu.

74 Tento argument je rovněž třeba odmítnout.

75 V tomto kontextu je totiž třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se musí legalita unijního aktu v rámci žaloby na neplatnost podané na základě článku 263 SFEU posuzovat podle skutkových a právních okolností existujících k datu, kdy byl akt přijat. Posouzení provedená Komisí tedy musí být přezkoumávána pouze na základě informací, které měla Komise k dispozici v okamžiku, kdy je provedla (rozsudek Soudního dvora ze dne 7. února 1979, Francie v. Komise, 15/76 a 16/76, Recueil, s. 321, bod 7).

76 Je přitom nutno konstatovat, že společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España nepředložily žádný důkaz o tom, že v okamžiku přijetí napadeného rozhodnutí Komise měla informace prokazující, že španělský stát nebyl s to doplnit rozpočet RTVE podle čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009. Všechny dokumenty, které v této souvislosti předložily, jsou totiž pozdějšího data vzhledem k datu přijetí napadeného rozhodnutí, tedy data po 20. červenci 2010.

77 Zatřetí Telefónica de España a Telefónica Móviles España tvrdí, že daňové opatření určené k financování opatření podpory lze považovat za opatření, které není nedílnou součástí opatření podpory pouze v případě, že Komise prokáže, že za předpokladu, že by daňové opatření bylo neslučitelné s unijním právem, se dotyčný členský stát zavázal financovat celkovou výši opatření podpory.

78 Tento argument je rovněž třeba odmítnout.

79 Zajisté platí, že v případě, že na základě obou výše uvedených kritérií, a sice podmínky týkající se existence vztahu závazného určení mezi daňovým opatřením a financováním RTVE a podmínky týkající se důkazu přímého vlivu daňového opatření na výši podpory, musí být daňové opatření považováno za nedílnou součást opatření podpory, jako v případě parafiskálního opatření, kdy celý daňový odvod nebo jeho určitá část je přímo a nepodmíněně přiznána příjemci podpory, má neslučitelnost daňové složky přímý vliv na opatření podpory. V takovém případě má totiž úplná či částečná neslučitelnost daňové složky parafiskálního opatření za následek zrušení opatření podpory nebo snížení její výše.

80 V projednávaném případě přitom čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 a článek 33 zákona č. 17/2006 stanovily, že pokud finanční zdroje nestačí k pokrytí všech nákladů RTVE předvídaných pro plnění jejích závazků veřejné služby, španělský stát je povinen tento deficit pokrýt. V tomto případě tedy výše podpory přímo nezávisela na daňovém opatření.

81 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že v rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení v jiné věci se sama Komise vyslovila ve prospěch neoddělitelnosti daní od opatření podpory, přičemž tato věc a projednávaná věc jsou podobné.

82 Tuto výtku je třeba rovněž odmítnout, aniž je nutné zkoumat obsah dotčeného rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení. Je totiž třeba připomenout, že posouzení Komise obsažená v rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení mají pouze prozatímní povahu (rozsudek Tribunálu ze dne 27. listopadu 2003, Regione Siciliana v. Komise, T-190/00, Recueil, s. II-5015, bod 48). Kromě toho pojem „podpora“, a tedy i oddělitelnosti způsobů financování musejí být určeny na základě objektivních kritérií. Nemohou tedy záviset na subjektivním posouzení Komise. Proto, i kdyby taková předchozí správní praxe existovala, byla by v rozporu s judikaturou, a nemohla by tudíž Komisi vázat.

83 Zapáté žalobkyně tvrdí, že výše podpory se zvětšuje z důvodu tohoto odvodu, neboť je konkurentem RTVE a že konkurenční výhoda RTVE se zvětšuje v závislosti na výši daně, která je od ní vybírána.

84 Tento argument je třeba odmítnout, jelikož jeho cílem je prokázat, že se Komise dopustila pochybení týkající se použití obou podmínek, podle kterých výnos z daně musí být nezbytně určen k financování podpory a musí mít přímý vliv na výši této podpory. Podle těchto podmínek totiž nestačí prokázat, že výběr daně má vliv na konkurenční výhodu příjemce podpory.

85 Tento argument bude v rozsahu, v němž je jeho cílem prokázat, že existuje jiný předpoklad, kdy musí být způsob financování podpory považován za její nedílnou součást, přezkoumán v rámci druhé části.

86 Komise tedy správně konstatovala, že výše podpory určené RTVE přímo nezávisí na výši odvodů uskutečněných na základě daňových opatření zavedených nebo upravených zákonem č. 8/2009.

87 Jak bylo uvedeno v bodě 62 výše, k tomu, aby tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009 mohla být považována za nedílnou součást prvku podpory zavedeného uvedeným zákonem, musejí být kumulativně splněny podmínka týkající se existence vztahu nezbytného určení mezi daňovým opatřením a opatřením podpory a podmínka týkající se důkazu přímého vlivu uvedeného daňového opatření na výši uvedeného opatření podpory.

88 Není tedy třeba zkoumat argumenty, které žalobkyně, jakož i Telefónica de España a Telefónica Móviles España uvádějí za účelem prokázání, že existuje vztah nezbytného určení mezi daňovým opatřením stanoveným v článku 5 zákona č. 8/2009 a financováním RTVE, jelikož tyto argumenty jsou irelevantní.

89 První část je tedy třeba zamítnout.

Ke druhé části vycházející ze vztahu mezi daňovými opatřeními a konkurenční výhodou RTVE

90 Žalobkyně tvrdí, že kromě předpokladu přezkoumaného Komisí v napadeném rozhodnutí existuje jiný předpoklad, kdy způsob financování podpory musí být považován za nedílnou součást opatření podpory. V situaci asymetrického zdanění, kdy je daň uložena jen některým hospodářským subjektům za účelem kompenzace údajných závazků veřejné služby, a nikoli jiným, které jsou s prvně uvedenými v situaci hospodářské soutěže, je vztah mezi podporou a daní ještě užší, než v případě předpokladu přezkoumaného Komisí. V takovém případě výhoda vyplývá z toho, že konkurentům podniku, který je příjemcem podpory, je uložena povinnost platit daň.

91 Žalobkyně má v projednávaném případě za to, že existuje takový úzký vztah mezi daní stanovenou v článku 6 zákona č. 8/2009 a opatřením podpory. V první řadě je jí uložena uvedená daň za účelem kompenzace nákladů, které RTVE vzniknou v souvislosti s poskytováním veřejné služby. RTVE tudíž dostává podporu na základě samotné skutečnosti, že konkurent podléhá dani. Čím vyšší je daň, tím větší je konkurenční výhoda. Dále skutečnost, že podpora ve prospěch RTVE není omezena na nezdanění, avšak že výnos z uvedené daně je určen společnosti RTVE, tento závěr nezpochybňuje, nýbrž posiluje vztah mezi uvedenou daní a opatřením podpory, což zvětšuje konkurenční výhodu RTVE. Mimoto v rámci přezkumu slučitelnosti podpory je třeba zkoumat účinky podpory ve specifickém kontextu dotyčného trhu, tedy při zohlednění konkurenčních nevýhod ostatních podniků.

92 V této souvislosti je nejprve třeba připomenout rozlišení, které Smlouva o FEU zavádí mezi pravidly upravujícími státní podpory a pravidly týkajícími se daňových ustanovení členských států. Podle ustálené judikatury se poplatníci daně v zásadě nemohou dovolávat toho, že osvobození jiných osob od daně představuje státní podporu, aby se vyhnuli zaplacení uvedené daně (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 20. září 2001, Banks, C-390/98, Recueil, s. I-6117, bod 80, a citovaná judikatura).

93 Přístup zastávaný žalobkyní přitom směřuje ke zpochybnění této zásady. Podle tohoto přístupu by se totiž podnik mohl bránit výběru jakékoli daně pouze z toho důvodu, že slouží k financování výhody, ze které má prospěch podnik, se kterým je v konkurenčním vztahu.

94 V tomto kontextu žalobkyně zajisté správně uvádí, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 7. září 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, Sb. rozh. s. I-7529, body 27 a 48) učinil závěr, že v případě, že výběr povinného příspěvku představuje podporu, podniky, které jsou poplatníky daně, se mohou jeho placení bránit.

95 Nicméně na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nelze z tohoto rozsudku dovodit, že stačí, aby podnik, který musí platit daň přispívající k financování podpory, byl v konkurenčním vztahu s příjemcem podpory, aby daň byla nedílnou součástí podpory a tento podnik se mohl bránit jejímu placení.

96 Přístup Soudního dvora v rozsudku Laboratoires Boiron, bod 94 výše, byl totiž odůvodněný s ohledem na specifické okolnosti této věci.

97 Věc, v níž byl vydán rozsudek Laboratoires Boiron, bod 94 výše, se týkala distribuce léků ve Francii, kde existovaly dva okruhy distribuce léků, které byly přímými soutěžiteli, a to jednak okruh velkoobchodních distributorů, jednak okruh farmaceutických laboratoří, které prováděly přímý prodej. Dotčená daň z přímého prodeje zatěžovala pouze přímý prodej léků prováděný farmaceutickými laboratořemi. Uvedená daň měla za cíl vyvážit podmínky hospodářské soutěže mezi oběma okruhy distribuce léků, jež byly podle francouzského zákonodárce narušeny existencí povinností veřejné služby, které byly uloženy pouze velkoobchodním distributorům.

98 V rozsudku Laboratoires Boiron, bod 94 výše, Soudní dvůr zohlednil dvě specifická hlediska daně dotčené v této věci. Zaprvé uvedl, že se nejedná o daň s obecnou působností, nýbrž o případ asymetrického zdanění jedné kategorie podniků a nezdanění touto daní podniků, které jsou s ní v přímém soutěžním vztahu (body 32 až 34 rozsudku). Zadruhé konstatoval, že nezdanění velkoobchodních distributorů představuje záměrný cíl nebo dokonce hlavní cíl daně, neboť jeho cílem bylo vyvážit podmínky hospodářské soutěže mezi oběma okruhy distribuce léků (bod 35 rozsudku).

99 Daňová opatření dotčená v projednávaném případě, a sice tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009, nejsou srovnatelná s daňovým opatřením uvedeným v rozsudku Laboratoires Boiron, bod 94 výše.

100 Zaprvé hlavním cílem výběru uvedených daní totiž není vyvážit podmínky hospodářské soutěže mezi ostatními provozovateli a RTVE, nýbrž zajistit financování pro RTVE.

101 Zadruhé vztah mezi daňovými opatřeními a opatřením podpory dotčeným v projednávaném případě je méně úzký než vztah ve věci, v níž byl vydán rozsudek Laboratoires Boiron, bod 94 výše. V této posledně uvedené věci existoval mezi daňovým opatřením a opatřením podpory vnitřní vztah, který neumožňoval odlišit jedno opatření od druhého. Jelikož podpora spočívala pouze v uložení povinného příspěvku určité kategorii podniků, nepoužitelnost daňového opatření z důvodu jeho neslučitelnosti s unijním právem přímo způsobila zánik podpory. Naproti tomu v projednávaném případě není přímým důsledkem případné nepoužitelnosti daňových opatření zavedených nebo upravených zákonem č. 8/2009 z důvodu jejich případné neslučitelnosti s unijním právem zpochybnění podpory ve prospěch RTVE. Jak bylo totiž již uvedeno v bodě 80 výše, v případě, že způsob financování podpory ve prospěch RTVE by byl neslučitelný s unijním právem, španělský stát je podle čl. 2 odst. 2 zákona č. 8/2009 a článku 33 zákona č. 17/2006 povinen pokrýt rozdíl mezi finančními prostředky, kterými disponuje RTVE a jejími celkovými náklady na plnění jejích závazků veřejné služby.

102 Zatřetí je třeba zdůraznit, že ve věci, v níž byl vydán rozsudek Laboratoires Boiron, bod 94 výše, byla výše podpory určena pouze výší daně. Jak totiž generální advokát A. Tizzano uvedl v bodě 47 svého stanoviska v této věci, prospěch, který mají příjemci z toho, že jejich konkurenti jsou podrobeni sporné dani, závisí nutně na výši sporné daně. Naproti tomu v projednávaném případě je výše podpory určena v první řadě čistými náklady na plnění závazku veřejné služby. Povinnost platit daně stanovené zákonem č. 8/2009 může mít za následek další konkurenční nevýhodu pro soukromé provozovatele, které jsou v konkurenčním vztahu s RTVE. V tomto ohledu však Soudní dvůr již rozhodl, že pouhá

skutečnost, že daň, jejímž cílem je přispět k financování podpory, je uložena podniku, a nikoli příjemci podpory, který je s ním v konkurenčním vztahu, nestačí k tomu, aby bylo možno mít za to, že daň je nedílnou součástí uvedené podpory (rozsudek Distribution Casino France a další v. Komise, bod 56 výše, body 40 až 43).

103 Proto na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, nejsou tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009 srovnatelná s daňovým opatřením uloženým ve věci, v níž byl vydán rozsudek Laboratoires Boiron, bod 94 výše.

104 Komise se tudíž nedopustila pochybení, když v napadeném rozhodnutí konstatovala, že neexistuje dostatečně úzký vztah mezi daňovými opatřeními zavedenými nebo upravenými zákonem č. 8/2009 a prvky podpory zavedenými tímto zákonem, který by umožňoval učinit závěr, že tato daňová opatření jsou nedílnou součástí opatření podpory.

105 Druhou část je tedy třeba zamítnout.

Ke třetí části vycházející z přístupu Komise, který si odporuje

106 Žalobkyně tvrdí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí si odporuje, jelikož Komise tím, že konstatovala, že změna systému financování RTVE měla být oznámena zejména z důvodu zavedení daně stanovené v článku 6 zákona č. 8/2009, implicitně připustila, že tato daň je nedílnou součástí podpory.

107 V této souvislosti stačí konstatovat, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, Komise v bodech 48 až 55 odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedla, že tři daňová opatření zavedená zákonem č. 8/2009 měla být považována za nové podpory. Komise se totiž v bodě 50 odůvodnění uvedeného rozhodnutí omezila na konstatování, že nové zdroje veřejného financování zavedené uvedeným zákonem představují nové prvky podpory. Konstatování Komise, podle kterého nové zdroje veřejného financování zavedené tímto zákonem představují nové prvky podpory a její konstatování v bodě 66 odůvodnění tohoto rozhodnutí, podle kterého tři daňová opatření zavedená tímto zákonem k financování těchto nových zdrojů financování nejsou nedílnou součástí této podpory, si přitom nijak neodporují.

108 Třetí část je tedy rovněž třeba zamítnout, a tudíž i první žalobní důvod v plném rozsahu.

Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článků 49 SFEU a 63 SFEU

109 V rámci třetího žalobního důvodu žalobkyně, podporovaná společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España, tvrdí, že Komise porušila články 49 SFEU a 63 SFEU. Daň stanovená v článku 6 zákona č. 8/2009, jež je nedílnou součástí podpory poskytnuté RTVE, je dle jejího názoru v rozporu s uvedenými články Smlouvy o FEU.

110 Komise, podporovaná Španělským královstvím a RTVE, tyto argumenty popírá. Kromě toho Komise tvrdí, že část argumentů uplatněných žalobkyní je nepřípustná.

111 V této souvislosti stačí konstatovat, že v rozsahu, v němž se žalobkyně dovolává porušení článků 49 SFEU a 63 SFEU, dovolává se neslučitelnosti daňového opatření stanoveného v článku 6 zákona č. 8/2009 s těmito ustanoveními. Vzhledem k tomu, že toto daňové opatření není nedílnou součástí podpory, Komise neměla povinnost přezkoumat jeho slučitelnost s články 49 SFEU a 63 SFEU v rámci řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí.

112 Z toho důvodu je třeba třetí žalobní důvod zamítnout, aniž je třeba rozhodnout o námitce nepřípustnosti uplatněné Komisí.

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU

113 Žalobkyně, podporovaná společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España, tvrdí, že Komise porušila čl. 106 odst. 2 SFEU tím, že povolila režim podpory, který nedodržuje zásadu proporcionality. Finanční režim RTVE narušuje hospodářskou soutěž na trhu nabývání programů a na navazujícím trhu televizních diváků v rozporu s obecným zájmem. Tvrdí, že je v konkurenčním vztahu s RTVE na trhu televizních diváků a na trhu nabývání programů. Zákon č. 8/2009, zejména článek 6, narušuje hospodářskou soutěž na dotyčných trzích v rozporu se společným zájmem. RTVE má dvojí výhodu, neboť její financování je zachováno, ba dokonce zvýšeno a investiční schopnost jejích konkurentů byla snížena. Tato výhoda, jež není v souvislosti s dodržováním jejích závazků veřejné služby nutná, jí umožňuje jednat protisoutěžně. Jasnými příklady protisoutěžního chování RTVE v oblasti filmových práv je nabývání jiných práv než práv k vysílání během vysílacího okna bezplatné televize, jako je nabývání výlučného práva k vysílání filmu nebo práva vysílat během vysílacího okna placené televize, jakož i nátlak, který RTVE vyvíjela za účelem zkrácení délky vysílacích oken placené televize. Pokud jde o přenos sportovních událostí s vysokou obchodní hodnotou, RTVE nabízí za získání těchto práv nepřiměřené částky, čímž uměle zvyšuje ceny až do výše, které její konkurenti nejsou schopni konkurovat. Podle žalobkyně ovlivňuje toto chování RTVE rovněž její postavení na trhu diváků, jelikož její nabídka je ochuzena, což má vliv na její předplatné. Na rozdíl od provozovatelů volně přístupného televizního vysílání nemají provozovatelé placeného televizního vysílání prospěch z odstranění reklamy týkající se RTVE. Kromě toho žalobkyně nemá možnost nabízet služby „triple play“. Meze uložené společnosti RTVE nejsou dostatečné k odstranění těchto nepřiměřených narušení hospodářské soutěže. V první řadě zákaz, aby RTVE používala své příjmy k navýšení ceny v souvislosti s nabýváním práv k programům s vysokou obchodní hodnotou, není účinný, neboť úloha veřejné služby svěřená RTVE zahrnuje nabývání programů s vysokou obchodní hodnotou. Dále rozpočtový strop pro nabývání vysílacích práv na přenos sportovních událostí je neúčinný. Kromě toho hranice stanovená pro vysílání nedávno vyšlých premiér 52 filmů vyrobených významnými mezinárodními filmovými produkčními společnostmi ročně není dostatečná. Konečně hranice, podle které daň uložená soukromým televizním vysílacím subjektům nemůže přesáhnout 20 % z plánovaných ročních příjmů, je neúčinná.

114 Komise, podporovaná Španělským královstvím a RTVE, tyto argumenty popírá.

115 V této souvislosti je třeba úvodem připomenout obsah čl. 106 odst. 2 SFEU, jakož i právní rámec, do kterého zapadá.

116 Podle čl. 106 odst. 2 SFEU podniky pověřené poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu podléhají pravidlům obsaženým ve Smlouvách, zvláště pravidlům hospodářské soutěže, pokud uplatnění těchto pravidel právně nebo fakticky nebrání plnění zvláštních úkolů, které jim byly svěřeny. Kromě toho toto ustanovení stanoví, že rozvoj obchodu nesmí být dotčen v míře, která by byla v rozporu se zájmem Unie.

117 Aby státní podpora ve smyslu článku 107 SFEU mohla být prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem podle čl. 106 odst. 2 SFEU, musí být splněny následující podmínky: zaprvé dotyčný subjekt musí být pověřen úlohou služby obecného hospodářského zájmu na základě aktu veřejné moci, který jasně definuje dotčené povinnosti služby obecného hospodářského zájmu; zadruhé uvedený subjekt nesmí dostávat nadměrné vyrovnání a státní financování nesmí nepřiměřeně ovlivnit hospodářskou soutěž na vnějším trhu (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. února 2008, BUPA a další v. Komise, T-289/03, Sb. rozh. s. II-81, body 181 a 222).

118 V projednávaném případě žalobkyně nezpochybňuje konstatování Komise, podle kterých je RTVE pověřena úlohou služby obecného hospodářského zájmu na základě aktu veřejné moci a tento akt jasně definuje povinnosti služby obecného hospodářského zájmu.

119 Kromě toho žalobkyně specificky nezpochybňuje závěr Komise o neexistenci rizika nadměrné kompenzace. Žalobkyně sice uvádí, že podle zákona č. 8/2009 disponuje RTVE vyššími příjmy než předtím. Tohoto argumentu se nicméně dovolává za účelem prokázání, že schopnost RTVE narušit hospodářskou soutěž se zvýšila.

120 Žalobkyně naproti tomu tvrdí, že zákon č. 8/2009 umožňuje RTVE nabízet vyšší cenu na trhu nabývání programů, a dále že režim podpory ve prospěch RTVE narušuje hospodářskou soutěž v míře, jež je v rozporu se společným zájmem.

K první části týkající se rizika protisoutěžního chování RTVE

121 Žalobkyně tvrdí, že se Komise dopustila pochybení tím, že schválila režim financování RTVE změněný zákonem č. 8/2009, třebaže existovalo riziko protisoutěžního chování RTVE na trhu nabývání vysílacích práv na sportovní události a na vysílání filmů.

122 V tomto kontextu je třeba připomenout zásady, kterými se řídí přezkum rozhodnutí Komise v oblasti veřejných služeb, konkrétně v oblasti vysílacích služeb, Tribunálem.

123 Podle článku 14 SFEU dbají Unie a členské státy v rámci svých pravomocí a v oblasti působnosti Smluv na to, aby služby obecného hospodářského zájmu fungovaly na základě zejména hospodářských a finančních zásad a podmínek, které jim umožňují plnit jejich úlohu. Tento článek rovněž stanoví, že tyto zásady a podmínky budou stanoveny, aniž je dotčena pravomoc členských států poskytovat, zadávat a financovat tyto služby v souladu se Smlouvami.

124 Z protokolu č. 26 o službách obecného zájmu připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o FEU vyplývá, že jednou ze společných hodnot Unie týkající se těchto služeb je zásadní úloha a široká rozhodovací pravomoc celostátních, regionálních a místních orgánů při poskytování, pořizování a organizování služeb obecného hospodářského zájmu.

125 Podle protokolu č. 29 o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o FEU je systém veřejnoprávního vysílání v členských zemích přímo spjat s demokratickými, společenskými a kulturními potřebami každé společnosti a s potřebou zachovat mediální pluralitu. Z tohoto protokolu rovněž vyplývá, že ustanovení Smlouvy o FEU se nedotýkají pravomoci členských států financovat veřejnoprávní vysílání, pokud je takové financování poskytováno organizacím pro veřejnoprávní vysílání k plnění úlohy veřejných služeb, jak jsou svěřeny, vymezeny a organizovány v každém členském státě, a pokud takové financování neovlivňuje obchodní podmínky a hospodářskou soutěž v Unii v míře, která by byla v rozporu se společným zájmem, přičemž se přihlíží k plnění úlohy veřejné služby.

126 Z toho plyne, že členské státy mají širokou rozhodovací pravomoc, pokud jde o vymezení úlohy služby veřejnoprávního vysílání a určení její organizace (obdobně viz rozsudek Tribunálu ze dne 1. července 2010, M6 a TF1 v. Komise, T-568/08 a T-573/08, Sb. rozh. s. II-3397, bod 139).

127 Přezkum vymezení úlohy služby veřejnoprávního vysílání a určení její organizace Komisí je tedy omezený (obdobně viz rozsudek BUPA a další v. Komise, bod 117 výše, bod 220).

128 Pokud jde o přezkum rozhodnutí Komise v této oblasti Tribunálem, je třeba uvést, že posouzení Komise se týká komplexních hospodářských skutečností. Přezkum rozhodnutí Komise Tribunálem je tedy ještě omezenější než přezkum dotyčného opatření členského státu Komisí. Tento přezkum se omezuje na ověření, zda je dotčené opatření zjevně nepřiměřené ve vztahu ke sledovanému cíli (obdobně viz rozsudek BUPA a další v. Komise, bod 117 výše, body 221 a 222).

129 Výtku vycházející z toho, že Komise dostatečně nezohlednila riziko protisoutěžního chování RTVE na trhu nabývání vysílacích práv na sportovní události a na vysílání filmů je třeba přezkoumat ve světle předcházejících úvah.

130 Pokud jde v první řadě o argument žalobkyně vycházející z toho, že veřejné zdroje, kterými disponuje RTVE z důvodu jejího režimu financování, jí umožňují vstoupit do soutěže se soukromými provozovateli na trhu nabývání programů, je třeba připomenout, že zákon č. 17/2006, ve znění zákona č. 8/2009, svěřuje společnosti RTVE úlohu vysílání, která zahrnuje mimo jiné přenos sportovních událostí a vysílání filmů vyrobených významnými mezinárodními filmovými produkčními společnostmi. S ohledem na široký prostor pro uvážení, který mají členské státy, pokud jde o vymezení služby veřejnoprávního vysílání, čl. 106 odst. 2 SFEU nebrání tomu, aby si členský stát zvolil široké vymezení této veřejné služby a svěřil provozovateli vysílání úlohu spočívající v poskytování vyváženého a různorodého spektra programů, která může zahrnovat přenos sportovních událostí a vysílání filmů (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 26. června 2008, SIC v. Komise, T-442/03, Sb. rozh. s. II-1161, bod 201, a ze dne 22. října 2008, TV2 v. Dánsko a další v. Komise, T-309/04, T-317/04, T-329/04 a T-336/04, Sb. rozh. s. II-2935, body 122 až 124). Pouhá skutečnost, že RTVE vstupuje do soutěže se soukromými provozovateli na trhu nabývání programů a v některých případech nad nimi zvítězí, tedy sama o sobě nemůže prokázat zjevně nesprávné posouzení Komise.

131 Žalobkyně nicméně správně tvrdí, že s čl. 106 odst. 2 SFEU není slučitelné, aby provozovatel vysílání jednal protisoutěžně vůči soukromým provozovatelům na trhu například tím, že systematicky nabízí vyšší ceny na trhu nabývání programů. Takové chování nelze považovat za nezbytné k plnění jeho úlohy veřejné služby.

132 Pokud jde však o takové riziko, je třeba konstatovat, že čl. 3 odst. 1 druhá věta zákona č. 8/2009 stanoví, že RTVE nemůže ve vztahu ke konkurentům použít žádný ze svých příjmů k nabízení vyšší ceny za vysílací práva týkající se programů s vysokou obchodní hodnotou. Toto ustanovení tedy výslovně zakazuje jednání RTVE spočívající v nabízení vyšší ceny. Tento zákaz je zopakován v čl. 43 odst. 7 zákona č. 7/2010, který byl v platnosti v době přijetí napadeného rozhodnutí a byl Komisi znám (viz bod 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

133 I když žalobkyně uznává existenci čl. 3 odst. 1 druhé věty zákona č. 8/2009, tvrdí, že to neumožňuje vyloučit, aby RTVE systematicky nabízela vyšší cenu. Tento zákaz není účinný.

134 V této souvislosti žalobkyně zaprvé tvrdí, že zákaz nabízet vyšší cenu není účinný, neboť úloha veřejné služby RTVE zahrnuje nabývání programů s vysokou obchodní hodnotou. Samotná existence takového zákazu naopak prokazuje, že chování RTVE může narušit hospodářskou soutěž.

135 Tento argument nemůže obstát.

136 Jak bylo uvedeno v bodě 130 výše, čl. 106 odst. 2 SFEU nebrání ani tomu, aby RTVE vstoupila do soutěže se soukromými provozovateli, ani tomu, aby nabývala programy s vysokou obchodní hodnotou, jestliže k tomu dochází v rámci plnění její úlohy služby veřejnoprávního vysílání.

137 Zadruhé žalobkyně uvádí příklady nabývání práv společností RTVE, které podle ní mohou prokázat, že RTVE nabízela vyšší cenu.

138 K tomuto je třeba připomenout, že v napadeném rozhodnutí se Komise omezila na přezkoumání slučitelnosti finančního režimu RTVE změněného zákonem č. 8/2009. Proto mohou být v rámci přezkumu tohoto rozhodnutí Tribunálem zohledněny příklady uváděné žalobkyní pouze v rozsahu, v němž mohou prokázat, že se Komise v době přijetí napadeného rozhodnutí dopustila zjevně nesprávného posouzení týkajícího se účinnosti zákazu stanoveného v čl. 3 odst. 1 druhé větě zákona č. 8/2009 a v čl. 43 odst. 7 zákona č. 7/2010.

139 Jak přitom žalobkyně uznala, velká část příkladů, které uvedla, se týkají příkladů nabývání práv společností RTVE, ke kterým došlo před vstupem zákazu stanoveného v čl. 3 odst. 1 druhé větě zákona č. 8/2009 v platnost.

140 I kdyby tedy tyto příklady nabývání práv společností RTVE svědčily o protisoutěžním chování uvedené společnosti, neprokazovaly by, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení účinnosti zákazu stanoveného v čl. 3 odst. 1 druhé větě zákona č. 8/2009 a v čl. 43 odst. 7 zákona č. 7/2010.

141 V tomto kontextu je třeba rovněž odmítnout argument žalobkyně vycházející ze skutečnosti, že i když k případům nabývání práv společností RTVE došlo před vstupem zákazu stanoveného v čl. 3 odst. 1 druhé větě zákona č. 8/2009 a v čl. 43 odst. 7 zákona č. 7/2010 v platnost, jejich účinky pokračují i do budoucna. Jak bylo totiž uvedeno v bodě 138 výše, předmětem napadeného rozhodnutí je režim financování RTVE změněný zákonem č. 8/2009, a slučitelnost tohoto režimu nemůže být dotčena těmito případy nabývání.

142 Jediný případ z případů nabývání práv společností RTVE, které žalobkyně uvádí za účelem prokázání protisoutěžního chování RTVE, ke kterému došlo po vstupu zákazu stanoveného v čl. 3 odst. 1 druhé větě zákona č. 8/2009 a v čl. 43 odst. 7 zákona č. 7/2010 v platnost, se týká práv k nezakódovanému vysílání Ligy mistrů Unie evropských fotbalových svazů (UEFA) pro roky 2012 až 2015. V této souvislosti žalobkyně uvádí, že určitý soukromý subjekt podal stížnost u španělských orgánů, neboť měl za to, že, pokud jde o nabývání těchto práv, RTVE nabízela vyšší cenu. Žalobkyně je toho názoru, že tyto okolnosti mohou prokázat neúčinnost dotčeného zákazu.

143 Tento případ nabývání práv společností RTVE však nemůže prokázat, že se Komise v době, kdy přijala napadené rozhodnutí, dopustila zjevně nesprávného posouzení účinnosti zákazu stanoveného v čl. 3 odst. 1 druhé větě zákona č. 8/2009 a v čl. 43 odst. 7 zákona č. 7/2010.

144 Zaprvé je totiž třeba uvést, že k dotčenému případu nabývání došlo nejen po vstupu zákazu stanoveného v čl. 3 odst. 1 druhé větě zákona č. 8/2009 a v čl. 43 odst. 7 zákona č. 7/2010 v platnost, nýbrž i po přijetí napadeného rozhodnutí. Podle ustálené judikatury však musí být v rámci žaloby na neplatnost podané na základě článku 263 SFEU posouzena legalita unijního aktu podle skutkových a právních poznatků existujících ke dni, kdy byl akt přijat. Posouzení Komise musí být tudíž přezkoumána pouze na základě informací, které měla k dispozici v době, kdy učinila tato posouzení (rozsudek Francie v. Komise, bod 75 výše, bod 7).

145 Zadruhé a v každém případě okolnost, že soukromý subjekt podal stížnost u španělských orgánů, nemůže sama o sobě prokázat, že zákaz stanovený v čl. 3 odst. 1 druhé větě zákona č. 8/2009 a v čl. 43 odst. 7 zákona č. 7/2010 není účinný. Skutečnost, že se soukromý subjekt může u španělských orgánů domáhat přezkumu dodržení uvedeného zákazu společností RTVE, naopak svědčí spíše o tom, že tento zákaz je účinný.

146 Případy nabývání práv společností RTVE, které žalobkyně uvedla, aby ozřejmila praxi RTVE spočívající v nabízení vyšší ceny, jež je zakázána, tedy nemohou zpochybnit účinnost zákazu stanoveného v čl. 3 odst. 1 druhé větě zákona č. 8/2009 a v čl. 43 odst. 7 zákona č. 7/2010.

147 Žalobkyně neprokázala, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení rizika protisoutěžního chování RTVE na trhu nabývání vysílacích práv na sportovní události a na vysílání filmů.

148 Z toho vyplývá, že první část je třeba zamítnout.

K druhé části vycházející z ovlivnění nebo narušení obchodu v míře, jež je v rozporu se zájmem Unie

149 Žalobkyně tvrdí, že režim financování RTVE narušuje hospodářskou soutěž způsobem, který ovlivňuje obchod v míře, jež je v rozporu se společným zájmem.

150 V tomto kontextu je třeba rozlišovat argumenty žalobkyně týkající se účinků tří daňových opatření zavedených nebo upravených zákonem č. 8/2009 a její argumenty týkající se účinků prvků podpory stanovených režimem financování RTVE změněným uvedeným zákonem.

151 Argumenty žalobkyně týkající se účinků tří daňových opatření zavedených nebo upravených zákonem č. 8/2009 na hospodářskou soutěž a obchod v Unii musí být zamítnuty jako neopodstatněné. V tomto ohledu stačí připomenout, že tato daňová opatření nebyla nedílnou součástí opatření podpory zavedených tímto zákonem, a že tedy Komise nebyla povinna zohlednit jejich účinky v rámci řízení, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí, jenž se týká výlučně slučitelnosti režimu podpory ve prospěch RTVE (viz bod 111 výše).

152 Pokud jde o argumenty žalobkyně týkající se účinků prvků podpory stanovených režimem financování RTVE změněným zákonem č. 8/2009, úvodem je třeba připomenout, že z čl. 106 odst. 2 druhé věty SFEU vyplývá, že plnění úlohy veřejné služby nesmí ovlivňovat obchod v míře, která by byla v rozporu se zájmem Unie a že z protokolu č. 29 o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o FEU vyplývá, že financování veřejnoprávního vysílacího subjektu nesmí ovlivňovat obchodní podmínky ani hospodářskou soutěž v Unii v míře, která by byla v rozporu se společným zájmem.

153 Z článku 106 odst. 2 druhé věty SFEU a z ustanovení protokolu č. 29 o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o FEU vyplývá, že režim podpory nelze odůvodnit na základě čl. 106 odst. 2 první věty SFEU, pokud ovlivňuje obchod a hospodářskou soutěž v míře, která je v rozporu se zájmem Unie, a to i tehdy, pokud nebyla zpochybněna nezbytnost tohoto režimu.

154 Jak vyplývá z protokolu č. 29 o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o FEU, při posuzování podmínek stanovených v čl. 106 odst. 2 SFEU musí být zohledněno uskutečňování úlohy veřejné služby v oblasti vysílání s tím, že tento systém je vymezen členskými státy a je přímo spjat s demokratickými, společenskými a kulturními potřebami každé společnosti a s potřebou zachovat mediální pluralitu.

155 Z toho plyne, že aby režim podpory ve prospěch subjektu pověřeného úlohou služby veřejnoprávního vysílání mohl být považován za režim nesplňující podmínku stanovenou v čl. 106 odst. 2 druhé větě SFEU, musí podstatným způsobem a ve zjevně nepřiměřené míře ovlivňovat obchod a hospodářskou soutěž vzhledem k cílům sledovaným členskými státy.

156 Opodstatněnost argumentů uplatněných žalobkyní je třeba přezkoumat ve světle předcházejících úvah.

157 Zaprvé v rozsahu, v němž žalobkyně tvrdí, že režim financování RTVE narušuje hospodářskou soutěž, neboť jí umožňuje vstupovat do soutěže se soukromými provozovateli, pokud jde o přenos sportovních událostí a vysílání filmů vyrobených významnými mezinárodními filmovými produkčními společnostmi, stačí připomenout, že čl. 106 odst. 2 SFEU nebrání širokému vymezení úlohy služby veřejnoprávního vysílání. Tato okolnost tedy sama o sobě nemůže prokázat, že podmínka stanovená čl. 106 odst. 2 druhou větou SFEU není splněna.

158 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že její činnost je ovlivněna režimem financování RTVE, což vedlo k ochuzení její nabídky a je na úkor jejího předplatného.

159 I kdyby však újma dovolávaná žalobkyní byla prokázána a byla by přičitatelná společnosti RTVE, a nikoli chování jiných soukromých provozovatelů, kteří jsou v konkurenčním vztahu s žalobkyní na španělském trhu, nebylo by možné prokázat zjevně nepřiměřené ovlivnění hospodářské soutěže a obchodu vzhledem k cílům sledovaným Španělským královstvím.

160 Aby totiž mohl být učiněn závěr o existenci takového narušení, bylo by třeba prokázat, že činnost soukromého subjektu na španělském trhu vysílání je z důvodu režimu financování RTVE změněného zákonem č. 8/2009 vyloučena nebo nadměrně ztížena.

161 V této souvislosti je však třeba konstatovat, že zákon č. 8/2009 stanoví meze činnosti RTVE, jejichž cílem je zajistit, aby činnost soukromých provozovatelů nebyla nepřiměřeně ovlivněna.

162 V první řadě totiž čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2009 stanoví maximální hranici pro rozpočet RTVE ve výši 1 200 milionů eur. V důsledku toho nezávisle na vymezení úlohy veřejné služby a její organizace musí hospodářský rozměr RTVE zůstat omezený. Pokud jde o tuto hranici, Komise v bodě 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že tato částka odpovídá průměrnému rozpočtu, kterým RTVE disponovala v režimu smíšeného financování, a že neexistuje důvod předpokládat, že by se společnosti RTVE v důsledku zrušení reklamy mohly výrazně snížit skutečné náklady.

163 Dále je třeba poukázat na to, že čl. 9 odst. 1 písm. i) uvedeného zákona stanoví, že RTVE musí omezit na 10 % z celkového ročního rozpočtu na externí dodávky, nákupy a služby nabývání práv na vysílání oficiálních sportovních událostí klasifikovaných jako události obecného zájmu a velkého zájmu pro společnost, které budou stanoveny v programové smlouvě, s výjimkou olympijských her a paralympijských her.

164 Kromě toho čl. 9 odst. 1 písm. m) tohoto zákona stanoví, že RTVE nebude moci na všech svých kanálech v hlavním vysílacím čase vysílat více než 52 nedávno vyšlých filmů vyrobených významnými mezinárodními filmovými produkčními společnostmi ročně. Jedná se o filmy, které byly již promítány v kinech a jsou dva až čtyři roky staré.

165 Žalobkyně přitom neuvedla, v jaké míře by navzdory mezím zmíněným v bodech 162 až 164 výše mohla být činnost soukromého subjektu na španělském trhu vysílání vyloučena nebo nadměrně ztížena.

166 Z toho plyne, že žalobkyně neprokázala zjevně nesprávné posouzení Komise týkající se podmínky ovlivnění hospodářské soutěže nebo obchodu způsobem, který by byl v rozporu se zájmem Unie, stanovené v čl. 106 odst. 2 druhé větě SFEU a v protokolu č. 29 o systému veřejnoprávního vysílání v členských státech připojeném ke Smlouvě o EU a Smlouvě o FEU.

167 Část vycházející z porušení čl. 106 odst. 2 druhé věty SFEU je tedy třeba zamítnout.

K ostatním výtkám uplatněným společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España v souvislosti s druhým žalobním důvodem

168 Telefónica de España a Telefónica Móviles España tvrdí, že Komise v rozporu s čl. 106 odst. 2 SFEU a článkem 296 SFEU povolila režim financování RTVE změněný zákonem č. 8/2009, třebaže s sebou nesl riziko nadměrné kompenzace, a neposkytla v tomto ohledu dostatečné odůvodnění. I přes pochybnosti vyjádřené vnitrostátními orgány k riziku nadměrné kompenzace se Komise v bodě 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí omezila na konstatování, že RTVE bude muset stále usilovat o velký počet diváků a odstranění reklamy si vyžádá financování a vysílání další produkce. Komise zejména nevysvětlila důvody, proč se částka stanovená v rozpočtu RTVE zdála „rozumná“.

169 Komise tvrdí, že se jedná o nové žalobní důvody, které nesouvisí s předmětem žaloby, a že jsou proto nepřípustné. Ostatně nejsou opodstatněné.

170 Pokud jde o výtku nepřípustnosti vznesenou Komisí, jež je založena na čl. 40 čtvrtém pododstavci statutu Soudního dvora Evropské unie, který se na základě článku 53 uvedeného statutu a čl. 116 odst. 3 jednacího řádu použije na Tribunál, je třeba připomenout, že unijní soud je oprávněn posoudit podle okolností každého případu, zda řádný výkon spravedlnosti odůvodňuje zamítnutí žalobního důvodu po jeho meritorní stránce, aniž by předtím rozhodl o jeho přípustnosti (rozsudek Tribunálu ze dne 15. června 2005, Regione autonoma della Sardegna v. Komise, T-171/02, s. II-2123, bod 155).

171 Za okolností projednávaného případu má Tribunál za to, že v zájmu hospodárnosti řízení je třeba nejdříve přezkoumat opodstatněnost výtek, které společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España uplatnily v souvislosti s druhým žalobním důvodem, než se rozhodne o jejich přípustnosti, jelikož tyto výtky jsou v každém případě a z důvodů uvedených níže neopodstatněné.

172 Výtky uplatněné společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España se týkají důvodů uvedených v bodech 67 až 73 odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých Komise přezkoumala, zda existuje riziko nadměrné kompenzace a učinila závěr, že nic nenasvědčuje tomu, že odhadovaná roční náhrada za plnění povinnosti veřejné služby RTVE přesáhne náklady, které lze v souvislosti s touto službou nejspíše očekávat, nebo že by nakonec překročila čisté náklady na veřejnou službu. V bodě 71 odůvodnění uvedla Komise následující:

„Španělsko […] prokázalo, že plánovaný rozpočet zůstává v souladu s ročními rozpočtovanými náklady z předchozích let a že neexistuje důvod předpokládat, že by se podniku RTVE v důsledku pouhého zrušení reklamy mohly v tuto chvíli nebo v blízké budoucnosti výrazně snížit náklady. O velký počet diváků bude muset RTVE usilovat stále a odstranění reklamy si navíc vyžádá vysílání a financování další produkce. V porovnání s čísly z předchozích let (1 177 miliardy EUR v roce 2007; 1 222 miliardy EUR v roce 2008 a 1 146 miliardy EUR v roce 2009) a při zohlednění jednak dodatečných nákladů (ve výši 104 milionů EUR) na produkci potřebnou k pokrytí vysílacího času dříve vyhrazeného reklamě, a jednak příjmů ze zbývající podnikatelské činnosti (podle propočtů stěží 25 milionů EUR), se 1,2 miliardový strop pro náklady plánované v rozpočtu zdá rozumný a představoval by částku ročních rozpočtovaných nákladů, se kterou lze pro kompenzaci veřejné služby přibližně počítat. Princip náhrady skutečných čistých nákladů veřejnoprávního vysílacího subjektu navíc nezbytně zahrnuje jeho ochranu před výkyvy v příjmech, ke kterým dochází na trhu s reklamou.“

173 Telefónica de España a Telefónica Móviles España se dovolávají zaprvé porušení čl. 106 odst. 2 SFEU a zadruhé porušení povinnosti uvést odůvodnění.

– K výtce vycházející z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU

174 Telefónica de España a Telefónica Móviles España tvrdí, že Komise porušila čl. 106 odst. 2 SFEU tím, že povolila finanční režim RTVE, aniž zaručila, že s sebou nenese riziko nadměrné kompenzace.

175 Zaprvé Telefónica de España a Telefónica Móviles España tvrdí, že Komise v bodě 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí neprovedla dostatečně podrobné přezkoumání.

176 V této souvislosti je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 117 výše, že k tomu, aby mohla být státní podpora ve smyslu článku 107 SFEU prohlášena za slučitelnou s vnitřním trhem podle čl. 106 odst. 2 SFEU, nesmí subjekt pověřený poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu dostávat nadměrné vyrovnání.

177 V projednávaném případě Telefónica de España a Telefónica Móviles España nezpochybňují konstatování Komise, podle kterých je RTVE pověřena poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu na základě aktu veřejné moci, který jasně vymezuje povinnosti služby obecného hospodářského zájmu.

178 Naproti tomu jsou společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España toho názoru, že konstatování Komise uvedené v bodě 73 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého nic nenasvědčuje tomu, že by odhadovaná roční náhrada za plnění povinnosti veřejné služby RTVE přesáhla náklady, které lze v souvislosti s touto službou nejspíše očekávat, nebo že by nakonec překročila čisté náklady na veřejnou službu, je stiženo vadou, neboť Komise dostatečně nepřezkoumala riziko nadměrné kompenzace.

179 V této souvislosti je úvodem třeba konstatovat, že se Telefónica de España a Telefónica Móviles España omezují na zpochybnění pouze jednoho z kontrolních mechanismů stanovených režimem financování RTVE, třebaže tento režim stanoví celou řadu kontrolních mechanismů, jejichž cílem je zaručit, že RTVE obdrží pouze prostředky, které jsou nezbytné k plnění její úlohy.

180 V tomto kontextu je nejprve třeba poukázat na to, že hospodářský rozměr činnosti RTVE je stanoven s ohledem na závazky veřejné služby, které jí byly svěřeny. Z článku 3 odst. 2 zákona č. 8/2009 tak vyplývá, že činnost RTVE je stanovena rámcovou úlohou schválenou zákonodárnou mocí na období 9 let (viz čl. 4 odst. 1 zákona č. 17/2006) a programovými smlouvami konkretizujícími rámcovou úlohu schválenými vládou na období tří let (viz čl. 4 odst. 2 zákona č. 17/2006). Tyto akty musí obsahovat údaje o hospodářském rozměru činnosti RTVE, jakož i o hranicích jejího ročního růstu s tím, že uvedený hospodářský rozměr musí být stanoven při zohlednění závazků veřejné služby, které jí byly svěřeny.

181 Dále je třeba připomenout, že zdroje financování RTVE jsou pojaty tak, aby vyloučily nadměrnou kompenzaci. Jak bylo uvedeno v bodech 6 až 9 výše, RTVE je financována z různých zdrojů, jež jsou vyjmenovány v čl. 2 odst. 1 zákona č. 8/2009. Hlavními zdroji jsou příjmy pocházející ze tří daňových opatření zavedených nebo upravených články 4 až 6 uvedeného zákona a roční vyrovnání ze souhrnného rozpočtu španělského státu uvedené v jeho čl. 2 odst. 1 písm. a). Stanovení výše ročního vyrovnání tedy umožňuje přizpůsobit předvídanou výši příjmů, kterou bude mít RTVE k dispozici v daném hospodářském roce. Ohledně výše ročního vyrovnání přitom čl. 33 odst. 1 zákona č. 17/2006 stanoví, že musí být určena tak, aby celková částka tohoto vyrovnání a ostatních příjmů, které má RTVE k dispozici, nepřesahovala náklady na závazky veřejné služby, které musí plnit během dotčeného rozpočtového roku.

182 Kromě toho čl. 33 odst. 2 zákona č. 17/2006, ve znění zákona č. 8/2009, stanoví, že pokud je na konci určitého hospodářského roku konstatováno, že vyrovnání, které RTVE obdržela, přesahuje čisté náklady na plnění závazku služby veřejnoprávního vysílání během dotčeného hospodářského roku, přebytek, který nebude vložen do rezervního fondu, bude odečten od částek přidělených ze souhrnného rozpočtu španělského státu na následující hospodářský rok.

183 Konečně finanční režim RTVE stanoví rovněž kontrolu *ex post*. Jak uvedla Komise v bodě 72 odůvodnění napadeného rozhodnutí, režim financování RTVE stanoví zaprvé rozpočtové kontrolní mechanismy spočívající v interním auditu, přezkumu ze strany kontrolního orgánu státní správy Španělska a vnějším auditu prováděném specializovanou soukromou firmou, zadruhé dohled nad plněním úlohy veřejné služby a nad roční účetní závěrkou RTVE vykonávaný španělským parlamentem a španělskou audiovizuální radou a zatřetí kontrolu španělským účetním dvorem.

184 Kontrolní mechanismy zmíněné v bodech 180 až 183 výše zajisté mají abstraktní charakter. Je nicméně třeba připomenout, že v napadeném rozhodnutí Komise přezkoumávala slučitelnost režimu podpory. V důsledku toho mohla pouze přezkoumat, zda existují dostatečné kontrolní mechanismy pro zajištění, že celková výše podpory, kterou RTVE dostává na daný hospodářský rok na základě tohoto režimu, nepřekračuje čisté náklady na plnění úlohy služby vysílání, která jí byla svěřena.

185 Je nutno konstatovat, že Telefónica de España a Telefónica Móviles España neuvádějí argumenty, které by specificky zpochybňovaly účinnost kontrolních mechanismů zmíněných v bodech 180 až 183 výše. V rozsahu, v němž tvrdí, že Komise v napadeném rozhodnutí nemohla odkázat na svá dřívější rozhodnutí týkající se financování RTVE, je třeba připomenout, že byla povinna zkoumat slučitelnost prvků existujícího režimu financování RTVE pouze v rozsahu, v němž byly dotčeny zákonem č. 8/2009. Jelikož tedy účinnost kontrolních mechanismů stanovených v dřívějším režimu financování RTVE nebyla změnami zavedenými zákonem č. 8/2009 zpochybněna, nic nebránilo tomu, aby Komise odkázala na svou dřívější analýzu těchto mechanismů.

186 Zadruhé, pokud jde konkrétněji o výtky společností Telefónica de España a Telefónica Móviles España týkající se posouzení Komise v bodě 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí, je třeba před analýzou otázky, zda bylo přezkoumání Komise nedostatečné, přezkoumat funkci částky 1 200 milionů eur stanovené v čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2009.

187 Co se týče funkce částky 1 200 milionů eur, je třeba nejprve připomenout, že Komise neschválila režim financování, podle kterého má RTVE k dispozici na daný hospodářský rok rozpočet v této výši. Jak bylo totiž uvedeno v bodech 180 až 183 výše, zákon č. 8/2009 stanoví mechanismy, jejichž cílem je zajistit, aby podpora ve prospěch RTVE odpovídala čistým nákladům na plnění jejích závazků veřejné služby. Článek 3 odst. 2 zákona č. 8/2009 tudíž stanoví absolutní hranici rozpočtu RTVE na 1 200 milionů eur, tedy hranici, kterou nelze překročit, byť by rozpočet RTVE mohl být vyšší, kdyby jediným relevantním kritériem bylo kritérium nákladů na plnění jejích závazků veřejné služby. Podle této hranice nemůže rozpočet RTVE přesáhnout maximální výši 1 200 milionů eur, avšak může být nižší, pokud náklady na plnění úlohy veřejné služby jsou v daném hospodářském roce nižší.

188 Z toho plyne, že je třeba zamítnout výtku společností Telefónica de España a Telefónica Móviles España vycházející z toho, že by náklady RTVE na plnění závazků veřejné služby mohly být případně nižší než 1 200 milionů eur. Kontrolní mechanismy zmíněné v bodech 180 až 183 výše totiž zajišťují, že v takovém případě se výše podpory na daný hospodářský rok omezí na čisté náklady na plnění závazků služby veřejnoprávního vysílání.

189 Dále, pokud jde o výtky společností Telefónica de España a Telefónica Móviles España týkající se nedostatečného přezkoumání maximální hranice 1 200 milionů eur Komisí, je třeba připomenout, že členské státy mají širokou rozhodovací pravomoc, pokud jde o určení vyrovnání za plnění služby veřejnoprávního vysílání a že, pokud jde o přezkum přiměřenosti vyrovnání za závazek služby veřejnoprávního vysílání, přezkum Komise je omezený a přezkum rozhodnutí Komise Tribunálem je ještě omezenější (viz body 126 až 128 výše). Přezkum Tribunálu se tedy omezuje na přezkoumání toho, zda se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení.

190 V projednávaném případě však žádný argument uplatněný společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España nemůže prokázat, že úvahy rozvinuté v bodě 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého se horní hranice ve výši 1 200 milionů eur zdá rozumná, jsou stiženy zjevně nesprávným posouzením.

191 Zaprvé jak Komise uvedla v bodě 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí, částka 1 200 milionů eur odpovídá průměrnému rozpočtu, kterým RTVE disponovala v režimu smíšeného financování.

192 Zadruhé z bodu 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise zohlednila existenci dodatečných nákladů ve výši 104 milionů eur, aby pokryla vysílací čas, který byl dříve vyhrazen reklamě a nákladů v důsledku plnění dodatečných závazků veřejné služby v oblasti programů, které byly RTVE uloženy zákonem č. 8/2009, a dále uvedla, že neexistuje důvod předpokládat, že by se společnosti RTVE v důsledku zrušení reklamy mohly výrazně snížit skutečné náklady.

193 Na rozdíl od toho, co tvrdí Telefónica de España a Telefónica Móviles España, tyto úvahy nejsou zjevně nesprávné. Nelze totiž považovat za samozřejmé, že náklady na plnění úlohy veřejné služby, které vzniknou společnosti RTVE, budou podstatně nižší než náklady, které jí vznikaly v režimu podle zákona č. 17/2006. Komise zajisté v bodě 59 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že vyřazení RTVE z trhu s televizní reklamou může posílit poslání veřejné služby tím, že program bude méně záviset na úvahách obchodního rázu nebo na výkyvech v podnikatelských příjmech. Nicméně na rozdíl od toho, co tvrdí společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España, neumožňuje pouhá skutečnost, že se RTVE stala provozovatelem, který již nepodléhá obchodnímu tlaku spojenému s účastí na trhu s televizní reklamou, učinit závěr, že bude moci nabízet jiné programy, které jí umožní vykonávat její činnost za vynaložení podstatně nižších nákladů. Článek 106 odst. 2 SFEU totiž nebrání tomu, aby stát široce vymezil úlohu služby veřejnoprávního vysílání, která veřejnoprávnímu vysílacímu subjektu umožní poskytovat vyvážené a různorodé spektrum programů a držet si přitom určitou úroveň sledovanosti (rozsudek SIC v. Komise, bod 130 výše, bod 201).

194 Zatřetí, na rozdíl od toho, co tvrdí společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España, se Komise nedopustila zjevně nesprávného posouzení tím, že nepřezkoumala ani to, zda přechod na systém téměř výlučně veřejného financování a změna závazků veřejné služby mohly mít vliv na náklady společnosti RTVE. S ohledem na skutečnost, že částka 1 200 milionů eur stanovená v čl. 3 odst. 2 zákona č. 8/2009 představuje pouze maximální hranici rozpočtu RTVE a mechanismy uvedené v bodech 180 až 183 výše zajišťují, že výše podpory pro RTVE nepřekročí čisté náklady na plnění jejích závazků veřejné služby, neměla Komise povinnost provést podrobnější přezkum.

195 Začtvrté v rozsahu, v němž společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España tvrdí, že Komise měla reagovat na připomínky některých vnitrostátních orgánů, je třeba konstatovat, že v bodě 69 odůvodnění napadeného rozhodnutí sama Komise vyjádřila pochybnosti týkající se přiměřenosti opatření, avšak po svém přezkoumání dospěla k závěru, že riziko nadměrné kompenzace neexistuje. V každém případě skutečnost, že podrobně nepřezkoumala všechny kritické připomínky vnitrostátních správních orgánů týkající se návrhu zákona, nemůže sama o sobě prokázat zjevně nesprávné posouzení Komise, zejména jedná-li se o oblast, v níž členské státy mají širokou rozhodovací pravomoc a přezkum Komise je omezený.

196 Společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España tedy neprokázaly, že konstatování Komise uvedené v bodě 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle kterého se horní hranice ve výši 1 200 milionů eur zdá rozumná, je stiženo zjevně nesprávným posouzením.

197 S ohledem na předcházející úvahy je třeba zamítnout výtku vycházející z neexistence dostatečně podrobného přezkumu *ex ante*.

– K výtce vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění

198 Telefónica de España a Telefónica Móviles España tvrdí, že Komise porušila povinnost uvést odůvodnění ve smyslu článku 296 SFEU. Dostatečně neodůvodnila konstatování, že neexistovalo riziko nadměrné kompenzace.

199 V tomto kontextu je třeba připomenout, že odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření,

a příslušný soud mohl vykonávat přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Tribunálu ze dne 1. července 2009, KG Holding a další v. Komise, T-81/07 až T-83/07, Sb. rozh. s. II-2411, body 61 a 62, a citovaná judikatura).

200 V projednávané věci bylo odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečné.

201 V první řadě se totiž na rozdíl od toho, co tvrdí společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España, odůvodnění napadeného rozhodnutí, na kterém Komise založila svůj závěr, že neexistuje riziko nadměrné kompenzace, neomezovalo na bod 71 odůvodnění napadeného rozhodnutí. V bodech 67 až 73 odůvodnění uvedeného rozhodnutí Komise rovněž odkázala na kontrolní mechanismy zmíněné v bodech 180 až 183 výše. V tomto kontextu je třeba rovněž uvést, že Komise odkázala na tyto mechanismy i v bodech 14, 16 a 17 odůvodnění tohoto rozhodnutí.

202 Dále, pokud jde o výtku společností Telefónica de España a Telefónica Móviles España vycházející z abstraktního charakteru některých těchto úvah, stačí připomenout, že z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že se Komise omezila na schválení režimu podpory umožňujícího RTVE přijímat podporu odpovídající čistým nákladům na plnění jejích závazků veřejné služby a že se nevyslovila ke slučitelnosti podpory ve výši 1 200 milionů eur.

203 Mimoto v rozsahu, v němž společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España tvrdí, že Komise měla reagovat na připomínky některých vnitrostátních orgánů, je třeba konstatovat, že rozhodnutí dostatečně odůvodnila, pokud z něho jasně a jednoznačně vyplývá její úvaha, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat přezkum, přičemž není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti. Poté, co Komise v bodech 67 až 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla důvody, proč je opatření přiměřené, nebyla tedy povinna konkrétně odpovídat na všechny kritické připomínky vnitrostátních správních orgánů týkající se návrhu zákona. To platí *a fortiori* pro oblast, v níž mají členské státy širokou posuzovací pravomoc, a v níž je tudíž přezkum Komise omezený.

204 Tuto výtku je tedy rovněž třeba zamítnout.

205 V důsledku toho je třeba rovněž zamítnout ostatní výtky uplatněné společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España v souvislosti s druhým žalobním důvodem.

206 Z toho plyne, že žalobní důvod vycházející z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU, jakož i výtky uplatněné společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España v souvislosti s druhým žalobním důvodem je třeba zamítnout v plném rozsahu.

K ostatním žalobním důvodům předloženým společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España

207 Telefónica de España a Telefónica Móviles España předkládají dva dodatečné žalobní důvody.

208 Zaprvé Telefónica de España a Telefónica Móviles España tvrdí, že Komise porušila jejich procesní práva zaručená čl. 108 odst. 2 SFEU tím, že ve svém rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení konstatovala, že tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009 jsou oddělitelná od existujícího režimu podpory, třebaže v tomto ohledu existovaly pochybnosti.

209 Zadruhé Telefónica de España a Telefónica Móviles España tvrdí, že Komise porušila článek 108 SFEU tím, že v bodě 53 odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že tři daňová opatření zavedená nebo upravená zákonem č. 8/2009 jsou oddělitelná od stávajícího režimu financování RTVE.

210 Komise má naproti tomu za to, že tyto žalobní důvody je třeba odmítnout jako nepřípustné a v každém případě zamítnout jako neopodstatněné.

211 V tomto ohledu stačí připomenout, že podle čl. 40 čtvrtého pododstavce statutu Soudního dvora použitelného na Tribunál na základě článku 53 uvedeného statutu se návrhová žádání obsažená v návrhu na vstup vedlejšího účastníka do řízení omezí na podporu návrhových žádání jednoho z účastníků řízení. Podle čl. 116 odst. 3 jednacího řádu musí vedlejší účastník přijmout stav řízení, jaký je tu v době jeho vstupu do něj. Podle judikatury tato ustanovení nebrání tomu, aby vedlejší účastník předložil jiné argumenty než účastník řízení, kterého podporuje, za podmínky, že nezmění předmět sporu a že cílem vedlejšího účastenství je stále podpora návrhového žádání předloženého posledně zmíněným účastníkem (rozsudek Soudního dvora ze dne 23. února 1961, De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg v. Vysoký úřad, 30/59, Recueil, s. 1, 37).

212 V projednávaném případě je předmětem sporu v podobě, v níž vznikl mezi žalobkyní a Komisí, zrušení napadeného rozhodnutí. Rámec tohoto sporu je vymezen třemi žalobními důvody předloženými žalobkyněmi, které vycházejí zaprvé z pochybení týkajícího se pojmu podpory v rozsahu, v němž se týká oddělitelnosti tří daňových opatření zavedených nebo upravených zákonem č. 8/2009, zadruhé z porušení článků 49 SFEU a 64 SFEU, a zatřetí z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU.

213 Naproti tomu ani v žalobě ani v žalobní odpovědi není rozvinuto případné porušení procesních práv zaručených čl. 108 odst. 2 SFEU nebo nerespektování pojmu nová podpory ve smyslu článku 108 SFEU a čl. 1 písm. c) nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. L 83, s. 1). Tato údajná porušení byla poprvé uplatněna ve spise vedlejšího účastníka.

214 Z toho plyne, že oba dodatečné žalobní důvody dovolávané společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España nesouvisejí s předmětem sporu tak, jak jej vymezili hlavní účastníci řízení, a tudíž mění předmět projednávaného sporu. Tyto žalobní důvody je tedy třeba odmítnout jako nepřípustné.

215 Žádný argument uplatněný společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España nemůže tento závěr zpochybnit.

216 V rozsahu, v němž se vedlejší účastníci dovolávají bodu 36 rozsudku Soudního dvora ze dne 19. listopadu 1998, Spojené království v. Rada (C-150/94, Recueil, s. I-7235), je totiž třeba konstatovat, že v tomto rozsudku Soudní dvůr uvedl, že argument, který uplatnil vedlejší účastník a jehož přípustnost byla v této věci dotčena, se týkal žalobního důvodu předloženého hlavním účastníkem řízení a podporoval návrhová žádání předložená tímto hlavním účastníkem řízení. Jak bylo uvedeno v bodech 212 až 214 výše, v projednávaném případě tomu tak není.

217 Kromě toho se společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España dovolávají bodu 55 rozsudku Soudního dvora ze dne 8. července 2010, Komise v. Itálie (C-334/08, Sb. rozh. s. I-6869). V tomto rozsudku Soudní dvůr konstatoval, že žalobní důvod, kterého se nedovolával hlavní účastník řízení podporovaný vedlejším účastníkem řízení, ale pouze tento vedlejší účastník řízení, byl přípustný. Jednalo se však o důvod obhajoby, který byl uplatněn v řízení o nesplnění povinnosti podle článku 260 SFEU. V řízení o nesplnění povinnosti však Soudní dvůr musí provést všechna nezbytná zjištění, aby mohl rozhodnout o nesplnění povinností dotyčným členským státem. Z toho důvodu důvod obhajoby, který se týká skutkové nebo právní okolnosti, kterou Komise musí nezbytně přezkoumat v rámci své analýzy, nemůže změnit předmět sporu. Naproti tomu v projednávaném

případě jsou společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España vedlejšími účastnicemi řízení o žalobě na neplatnost, jehož rámec je vymezen specificky žalobními důvody dovolávanými žalobkyní.

218 V důsledku toho je třeba odmítnout oba dodatečné žalobní důvody předložené společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España jako nepřípustné.

219 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba žalobu zamítnout.

K nákladům řízení

220 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval a podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce téhož jednacího řádu ponesou členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení.

221 Pokud jde o věc v hlavním řízení, žalobkyně neměla ve věci úspěch a Komise, jakož i RTVE požadovaly náhradu nákladů řízení. Proto je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společností RTVE, jakož i Komisí, s výjimkou nákladů, které Komisi vznikly v souvislosti s vedlejším účastenstvím. Vzhledem k tomu, že společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España neměly ve věci úspěch a Komise požadovala náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že uvedené společnosti ponesou vlastní náklady řízení a společně nahradí náklady řízení vzniklé Komisi v souvislosti s jejich vedlejším účastenstvím. Španělské království ponese vlastní náklady řízení.

222 Pokud jde o řízení o předběžných opatřeních, žalobkyně neměla ve věci úspěch. Vzhledem k tomu, že RTVE a Komise požadovaly náhradu nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společností RTVE, jakož i Komisí. Španělské království ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnost DTS Distribuidora de Televisión Digital, SA, ponese vlastní náklady řízení, včetně nákladů řízení souvisejících s řízením o předběžných opatřeních a nahradí náklady řízení vynaložené společností Corporación de Radio y Televisión Española, SA (RTVE), včetně nákladů řízení souvisejících s řízením o předběžných opatřeních, jakož i Evropskou komisí, včetně nákladů řízení souvisejících s řízením o předběžných opatřeních, s výjimkou nákladů řízení vzniklých Evropské komisi v souvislosti s vedlejším účastenstvím společností Telefónica de España, SA, a Telefónica Móviles España, SA.

3) Společnosti Telefónica de España a Telefónica Móviles España ponesou vlastní náklady řízení a společně nahradí náklady řízení vzniklé Komisi v souvislosti s jejich vedlejším účastenstvím.

4) Španělské království ponese vlastní náklady řízení, včetně nákladů řízení souvisejících s řízením o předběžných opatřeních.

Czúcz Labucka Gratsias

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 11. července 2014.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu a napadené rozhodnutí 2

Řízení před Tribunálem 4

Právní otázky 5

1. K přípustnosti žaloby 5

2. K věci samé 6

K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z nerespektování pojmu podpory ve smyslu článku 107 SFEU, pokud jde o oddělitelnost třech daňových opatření zavedených nebo změněných zákonem č. 8/2009 6

K první části vycházející z nedostatečného zohlednění vztahu mezi třemi daňovými opatřeními a prvky podpory 7

– K podmínkám, které musejí být splněny, aby způsob financování podpory mohl být považován za její nedílnou součást 8

– K použití těchto podmínek 9

Ke druhé části vycházející ze vztahu mezi daňovými opatřeními a konkurenční výhodou RTVE 12

Ke třetí části vycházející z přístupu Komise, který si odporuje 14

Ke třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článků 49 SFEU a 63 SFEU 14

Ke druhému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU 15

K první části týkající se rizika protisoutěžního chování RTVE 16

K druhé části vycházející z ovlivnění nebo narušení obchodu v míře, jež je v rozporu se zájmem Unie 19

K ostatním výtkám uplatněným společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España v souvislosti s druhým žalobním důvodem 20

– K výtce vycházející z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU 21

– K výtce vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění 24

K ostatním žalobním důvodům předloženým společnostmi Telefónica de España a Telefónica Móviles España 25

K nákladům řízení 27